

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce	L. D. V., nar. X bytem Y,
zastoupeného	Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1,
proti žalované	Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2018, č. j. MV-11785-5/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou, podanou dne 15. 1. 2019 u Krajského soudu v Plzni, domáhal zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců (dále jen žalovaná) č. j. MV-111785-5/SO-2018 ze dne 14. 12. 2018, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 15. 8. 2018, č. j. OAM-7221-36-DP-2015, jímž Ministerstvo zamítlo žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“), z důvodu jiné závažné překážky pobytu cizince na území dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce ve své žalobě uvádí, že v jeho případě nelze hovořit o naplnění skutkové podstaty jiné závažné překážky pobytu na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V tomto odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. A 45/2015 ze dne 1. 2. 2017, týkajícího se neplnění účelu pobytu v minulosti. Soud ve zmíněném rozhodnutí mj. konstatoval, že je třeba „*v každém jednotlivém případě zkoumat, zda neplnění účelu pobytu v minulosti takovou překážkou s ohledem na konkrétní okolnosti případu představuje a zda tyto okolnosti ve svém souhrnu dosahují takové intenzity.*“ Soud v tomto rozhodnutí dále zdůraznil nutnost vykládat pojem „jiná závažná překážka“ restriktivně, neboť nejde o jakousi zbytkovou klauzuli, která by ve výsledku znamenala, že ministerstvo neudělí povolení k dlouhodobému pobytu z jakéhokoli dalšího důvodu. Soud ve zmíněném rozhodnutí dále odkazem na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze 12. 5. 2016, č. j. 45 A 37/2014-56 upozorňuje, že pod pojem „jiná závažná překážka pobytu“ nelze subsumovat jakékoli skutkové děje, které přímo nesouvisí s ochranou bezpečnostně-politických zájmů České republiky.
3. Žalobce sice přiznává, že měl vůči Pražské správě sociálního zabezpečení (dále jen PSSZ) v minulosti pohledávky, ale tyto vždy uhradil. Jeho jednání jednoznačně není tak závažné, aby se jednalo o jinou závažnou překážku. Opačný závěr by byl v příkrém rozporu s výše citovanou judikaturou, záměrem zákonodárce i jazykovým výkladem. Nad rámec výše zmíněného žalobce uvádí, že logickým výkladem termínu „zjištěna jiná závažná překážka“ lze dovodit jediný akceptovatelný závěr, že totiž taková překážka musí aktuálně existovat. Je-li tedy překážka spatřována v nedoplatku, tato již neexistuje a neexistovala již v době rozhodnutí prvostupňového orgánu.
4. Žalobcem je dále namítáno porušení § 89 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen správní řád), které spatřuje v naprostém ignorování námitek žalobce proti úvahám prvostupňového orgánu ohledně přiměřenosti rozhodnutí. Prvostupňový orgán totiž obsahově přiměřenost dopadů odůvodnil naprosto nedostatečně, přičemž žalovaná tento postup aprobovala, když na toto odůvodnění v napadeném rozhodnutí jen odkázala.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Přitom ust. § 174a zákona o pobytu cizinců vyjmenovává minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenosti správního rozhodnutí a kterými se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí náležitě vypořádat. Žalobce též rozporuje závěr žalované, že rozhodnutím o neprodloužení dlouhodobého pobytu nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu, na rozdíl od zákazu pobytu. V této souvislosti žalobce upozorňuje na problematickou situaci ohledně přehlacení Ministerstva a soudů co se vyřizování případných žádostí o pobyt týče. Ztráta povolení k dlouhodobému pobytu by tak pro žalobce *de facto* představovala nucené vycestování ze země, které bude vzhledem k výše uvedenému zřejmě dlouhodobého charakteru.

5. Žalovaná dle žalobce dále porušila § 3 správního řádu, neboť dostatečně nezjistila skutkový stav, co se osobních poměrů žalobce týče. V této souvislosti tak nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců z důvodu nedostatečného zjištění osobních poměrů žalobce jen v omezené míře a své úvahy postaví na domněnkách a nepodložených tvrzeních. Žalobce na území pobývá již více než 10 let, přičemž zde má nejen ekonomické, ale i kulturní, sociální a rodinné zázemí a je naprosto integrován do české společnosti. Navíc zde má nezletilou dceru, která je na něj zcela fixovaná a která Českou republiku považuje za svůj domov.
6. Žalobce tedy zásadním způsobem nesouhlasí s argumentací žalované, již odůvodňuje zamítnutí, resp. potvrzení zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Dle názoru žalobce žalovaná naprosto nesprávným způsobem a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí žalované v celém rozsahu zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení a uložil mu povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.
7. Žalovaná, která k podané žalobě vyjádřila podáním ze dne 7. 3. 2019, je toho názoru, že z restriktivního výkladu pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince“ nikterak nevybočila. Zopakovala důvody, pro které v jednání žalobce spatřuje jinou závažnou překážku pobytu cizince, konkrétně dlouhodobé neplacení záloh na pojistné na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, což je povinnost přímo související s účelem pobytu žalobce. Ze zjištění prvostupňového orgánu vyplynulo, že žalobce doplácel pojistné v době, kdy podával žádost o prodloužení bytového oprávnění. Na existenci jiné závažné překážky nic nemění ani fakt, že žalobce nyní již zálohy řádně hraď a dluhy zaplatil. V případě, že by správní orgány tolerovaly neplacení uvedených záloh, je zřejmé, že by mohlo dojít k ohrožení systému sociálního zabezpečení České republiky, proto je nutné brát jednání žalobce jako závažné.
8. Co se týče námitek týkající se přiměřenosti rozhodnutí, žalovaná v tomto směru odkazuje na stranu 6 napadeného rozhodnutí. Ohledně zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zmiňuje žalovaná rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 46/2008. Žalovaná dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 109/2013-34 nesouhlasí s názorem žalobce, že by se prvostupňový orgán musel vypořádat se všemi faktory vypočtenými v § 174a zákona o pobytu cizinců.
9. Žalovaná závěrem připomíná, že se žalobce sám připravil o možnost pobývat nadále na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání tím, že od roku 2010 vědomě neplnil povinnosti s podnikáním spojené.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

III.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení na nařízení jednání sami netrvali (jejich souhlas s tímto postupem byl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. presumován), přičemž soud neshledal potřebu provádět dokazování – ve věci bylo možné vyjít z podkladů obsažených ve správním spise.
12. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.“*
13. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*
14. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. “*
15. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*
16. Dle ust. § 2 odst. 1 ve spojení s § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen zákon o důchodovém pojištění) a za podmínek stanovených v ust. § 9 odst. 1 téhož zákona jsou účastny pojištění též OSVČ, pokud vykonávají samostatnou výdělečnou činnost na území ČR a splňují stanovené podmínky. Dále dle ust. § 3 odst. 4 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociálním na sociálním zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, jsou OSVČ povinny platit zálohy na pojistné a pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pokud jsou účastny důchodového pojištění podle zákona o důchodovém pojištění. Dle ust. § 10 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je OSVČ v kalendářním roce účastna pojištění po dobu, po kterou vykonávala hlavní samostatnou výdělečnou činnost.
17. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání-OSVČ od 1. 9. 2008 do 31. 8. 2010. Následně pobýval na území za též účelem s dobou platnosti od 1. 9. 2010 do 21. 3. 2012. Dne 27. 2. 2012 požádal o prodloužení dlouhodobého pobytu dle ustanovení § 44a

zákona o pobytu cizinců od 18. 3. 2013 do 17. 3. 2015. Dne 2. 3. 2015 pak znovu požádal o prodloužení dlouhodobého pobytu.

18. Ze správního spisu se podávají též následující skutečnosti: žalobce dne 4. 8. 2010 jednorázově doplatil 47 000 Kč, dne 2. 3. 2012 doplatil 45 000 Kč, dne 13. 7. 2012 doplatil 24 000 Kč, dne 13. 5. 2014 doplatil 24 975 Kč, dne 21. 1. 2015 doplatil 12 550 Kč, dne 16. 3. 2015 doplatil 14 000 Kč a dne 12. 5. 2015 doplatil 17 119 Kč. Účastník nejen že neplatil zálohy v období do 12. 5. 2015, ale rovněž je neplatil ani v roce 2017 a 2018, resp. zálohy platil pouze v některých měsících, jak vyplynulo ze sdělení PSSZ ze dne 25. 4. 2018 a dále z vyúčtování záloh na pojistné vydané PSSZ ze dne 28. 5. 2015.
19. Z výše uvedeného tak plyne, že žalobce většinu doby svého bytového oprávnění neplnil svou povinnost vůči PSSZ vyplývající ze zákona o důchodovém pojištění a své předepsané pojistné doplatil až v souvislosti s podáním žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. Z výpisu z evidence cizinců například plyne, že dne 4. 8. 2010 žalobce jednorázově doplatil 47 000 Kč a žádost o prodloužení bytového oprávnění podal dne 9. 8. 2010, nebo dne 2. 3. 2012 doplatil 45 000 Kč, přičemž žádost o prodloužení bytového oprávnění podal dne 27. 2. 2012.
20. K první žalobcově námitce soud uvádí, že se neztotožnil s žalobcovou námitkou, že opakované a dlouhodobé neplacení záloh na pojistné na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku nezaměstnanosti nelze podřadit pod jinou závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá pravý opak. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2016, č. j. 3 Azs 277/2015 – 29, dospěl k tomu, že *„Nejvyšší správní soud se předně ztotožňuje se závěrem krajského soudu ohledně aplikovatelnosti § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na projednávaný případ (ve kterém účastníkovi řízení nebyl prodloužen pobyt mj. z důvodu neplacení pojistného na sociálním zabezpečení – pozn. soudu). To plně potvrzuje právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 – 35, na nějž soud pro tyto účely odkazuje. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dává stěžovateli shodně s krajským soudem za pravdu, že neplnění povinností spojených s podnikáním může představovat závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky ve smyslu citovaného ustanovení.“* S faktickým plněním účelu pobytu souvisí i plnění povinností spojených s účelem pobytu. Od shora uvedeného se Nejvyšší správní soud neodchýlil ani v rozsudku ze dne 4. 1. 2018, č. j. 7 Azs 346/2017 – 29, když uvedl, že *„za závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců lze považovat i neplacení pojistného na sociální zabezpečení. Neobstojí tedy argumentace stěžovatele, že judikatura správních soudů pro takový závěr oporu neposkytuje.“*
21. Soud přes zmíněnou judikaturu Nejvyššího správního soudu připomíná, že nelze postupovat formalisticky a výše popsané jednání žalobce bez dalšího subsumovat pod pojem „jiné závažné překážky“. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27, vyplývá, že pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny subsumování porušení této povinnosti pod neurčitý právní pojem „jiná závažná překážka“ patřičně odůvodnit, což vyžaduje uvážlivé posouzení všech konkrétních okolností, za kterých došlo k porušení povinnosti, tj. čím bylo zapříčiněno, zda bylo dlouhodobé, popř. v jaké výši povinnost nebyla plněna. Soud se shoduje s žalovanou, když má v tomto případě za to, že jednání žalobce bylo natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

k dlouhodobému pobytu neumožňuje, a to jednak vzhledem k veřejnému zájmu, jednak vzhledem k účelovosti a dlouhodobosti žalobcova jednání. Zákon o pobytu cizinců umožňuje cizincům při splnění podmínek stát se krátkodobě, dlouhodobě či zcela trvale součástí české společnosti. Cizincům je tak na jedné straně umožněno legálně pobývat na území České republiky. Na druhé straně však zákon předpokládá, že cizinec bude plnit své zákonné povinnosti, tím spíše povinnosti úzce spjaté s účelem svého pobytu, v tomto případě povinnost odvádět zálohy na pojistné na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiky nezaměstnanosti. Je proto nepřijatelné, pokud cizinec dlouhodobě neplní své povinnosti a začne je plnit účelově až ve chvíli, kdy žádá o prodloužení dlouhodobého pobytu. Pokud by soud takové jednání svým rozhodnutím aproboval a jednání žalobce by se stalo běžnou praxí, mohlo by dojít k destabilizaci celého systému sociálního zabezpečení. Z toho důvodu je nutné vnímat žalobcovo jednání jako závažné. Opačný závěr by byl nepochybně v rozporu s veřejným zájmem, přičemž správní orgány jsou povinny zvolit takové řešení, které je v souladu s veřejným zájmem. Veřejným zájmem je bezpochyby zájem na dodržování zákonů České republiky, jakož i jiných právních předpisů, a stejně tak i zájem na zamezení jejich obcházení. Závěrem těchto úvah soud jen pro pořádek konstatuje, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, v čem konkrétně žalovaná závažnou překážku pobytu spatřuje, a tyto závěry jsou dostatečně odůvodněny. Z toho důvodu napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností.

22. Soud má též za to, že není rozhodné, zda žalobce zálohy již doplatil. V této souvislosti závažná překážka spočívá již v samotném vědomém a dlouhodobém neplnění zmíněné žalobcovy povinnosti odvádět zálohy na pojistné. Soud též zdůrazňuje zjevnou účelovost splnění žalobcovy povinnosti, která je spatřována ve skutečnosti, že dle ust. § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení či prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání předložit potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Úmyslem zákonodárce bylo zajistit, aby cizinci plnili své povinnosti vůči PSSZ. Úmyslem zákonodárce na druhé straně rozhodně nebylo, aby cizinci začali plnit svoje povinnosti až v souvislosti s podáním žádosti, přičemž by po celou dobu svého realizovaného pobytu své povinnosti neplnili. Z výše uvedeného se podává, že žadatel většinu doby svého pobytového oprávnění povinnosti vůči PSSZ neplnil a své předepsané pojistné doplatil až v souvislosti s podáním žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. Žalobce doplácel pojistné v době, kdy podával žádost o prodloužení pobytového oprávnění. Z výpisu z evidence cizinců tak plyne, že dne 4. 8. 2010 žalobce jednorázově doplatil 47 000 Kč a žádost o prodloužení pobytového oprávnění podal dne 9. 8. 2010, nebo dne 2. 3. 2012 doplatil 45 000 Kč, přičemž žádost o prodloužení pobytového oprávnění podal dne 27. 2. 2012.
23. Soud se dále zabýval námitkou žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a tvrzeným porušením § 89 a 68 odst. 3 správního řádu. Soud tuto námitku shledal nedůvodnou. Žalovaná ve svém rozhodnutí konstatuje, že prvostupňový orgán se s posouzením přiměřenosti dopadu svého rozhodnutí vypořádal v úplném rozsahu, když vzal v potaz délku pobytu žalobce i skutečnosti, že na území České republiky žije jeho nezletilá dcera. Prvostupňový orgán tak při posuzování přiměřenosti rozhodnutí vzal do úvahy všechny jemu známé skutečnosti. Žalobce sice namítal, že rozhodnutí na základě domněnek a nepodložených tvrzení s ohledem na § 3 správního řádu nemůže obstát,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

zároveň však v odvolání neuvedl žádné nové skutečnosti, kterými by se měla žalovaná, potažmo soud v souvislosti s posuzováním přiměřenosti rozhodnutí zabývat, a které prvostupňový orgán opomenul.

24. Ze spisu se podává, že žalobce měl možnost seznámit se s podklady rozhodnutí prvostupňového orgánu a vyjádřit se k nim ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Mohl tak uvést jakékoli další konkrétní skutečnosti týkající se možného zásahu do jeho života. I v případě, kdy jsou správní orgány povinny přistoupit k posouzení přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele *ex offio*, obecně platí, že „nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017 – 38). K námitce žalobce soud též odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního, dle které při posuzování přiměřenosti dopadu není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36).
25. Co se samotného posouzení zásahu do soukromého a rodinného života týče, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-1, v němž se soud vyjádřil v tom smyslu, že „zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné sféry byla již pouhá nutnost vycestování.“ S možností pobytu dítěte a rodiče ve dvou odlišných státech koneckonců v obecné rovině počítá i Úmluva o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.), jejíž čl. 10 odst. 2 v této souvislosti požaduje pouze umožnění pravidelného osobního kontaktu. Co se týče délky pobytu žalobce, prvostupňový orgán podotýká, že vzhledem k věku žadatele a poměru let, které strávil ve své domovské zemi v kontrastu doby strávené na území České republiky, nebyly zjištěny důvody, které by mu bránily opětovnému zařazení do vietnamské společnosti. Soud tak konstatuje, že přestože žalobce na území České republiky žije již přes 10 let a žije zde i jeho nezletilá dcera, na základě těchto skutečností nelze bez dalšího tvrdit, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o prodloužení k platnosti dlouhodobého pobytu dojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobci zamítnutí žádosti nebrání být v kontaktu se svou dcerou. Stejně tak zamítnutí žádosti žadatele nijak nebrání jeho dceři pobývat na území České republiky se svou matkou.
26. Soud závěrem připomíná, že smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je mimo jiné právě to, aby v případě nesplnění zákonných podmínek pro určité pobytové povolení neměla následná ztráta pobytového oprávnění nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. V projednávané věci to však byl právě žalobce, kdo se svým úmyslným jednáním připravil o možnost dlouhodobého pobytu na území republiky. Cizinec, který opakovaně či dlouhodobě porušuje zákonné povinnosti, na jejichž plnění je veřejný zájem, musí počítat s právními důsledky svého jednání.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 s. ř. s. a contrario, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, zároveň se jejich náhrady výslovně nevzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 24. listopad 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu